chudých ku provedení zmateční stížnosti. Podle podacího záznamu došel tento protokol na krajský soud trestní v Praze dne 19. června 1932, tudíž po uplynutí oné lhůty. Jak bylo vyšetřeno, nedošel protokol poštou, nýbrž byl přinesen do podatelny dozorcem vězňů. Prohlášením obžalovaného u ředitelství věznice nebyl opravný prostředek ještě ohlášen u sborového soudu první stolice. Pro otázku včasnosti opovědi je, hledíc k ustanovením § 62 odst. prvý, nařízení z 5. května 1897, čís. 112 ř. zák. (jed. ř.) rozhodné, kdy onen protokol došel do podatelny krajského soudu trestního v Praze (viz rozh. čís. 2664 víd. n. s.). Ona třídenní lhůta prodlužuje se podle § 6 odst. druhý tr. ř. jen o čas, po který je spis doručován poštou, nemůže však mimo tento případ býti prodloužena, a to ani opomenutím osob, jimž náleželo vypraviti opověď zmateční stížnosti (viz. rozh. č. 3473 sb. n. s.). Podle toho, co bylo dovoděno, byla opověď zmateční stížnosti podána opozděně. Bylo proto zmateční stížnost podle § 4 čís. 1 a § 1 odst. 1 zákona z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 ihned při neveřejné poradě zamítnouti, když se tak nestalo již sborovým soudem první stolice.

Čís. 4498.

Není podvodem, vylákal-li věřitel na dlužníku nebo na osobě za dlužníka jednající jen, čím mu byl dlužník povinen (o čem věřitel měl za to, že je mu tím dlužník povinen).

(Rozh. ze dne 14. října 1932, Zm I 937/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 27. června 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200 a 201 a) tr. zák. a zločinem těžkého uškození na těle podle § 153 tr. zák., zrušil však podle § 290 tr. ř. rozsudek, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 a) tr. zák., spáchaným na Robertu H-ovi, jako zmatečný a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji v rozsahu tohoto zrušení znovu projednal a rozhodl, přihlížeje k zachované části odsuzujícího výroku. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Výrok o vině stěžovatele Sch-a je částečně stižen zmatkem stížností neuplatňovaným. Pokud jde o podvod spáchaný stěžovatelem na Robertu H-ovi, opakuje rozsudek doznání obžalovaného Sch-a, že ho spoluobžalovaný H. připravil o mnoho tisíc Kč a že se stěžovatel dal, by dostal své peníze zase zpět, pohnouti k jednání pak v rozsudku vylíčenému; připojené k tomu úvahy rozsudku končí závěrem, že tato obhajoba nemůže obžalovaného omluviti, poněvadž měřítka podvodu, uvedení v omyl a úmysl poškoditi, jsou prokázána a okolnost, že obžalovanému Sch-ovi přísluší proti H-ovi pohledávka ve výši škody, kterou mu způsobil, nemůže obžalovaného Sch-a zprostiti viny, i kdyby odpoví-

dala skutečnosti. Názor, jímž se rozsudek v těchto úvahách řídil, jest mylný. Škodou na majetku po rozumu § 197 tr. zák. jest ovšem jakékoliv zmenšení jmění dotčené osoby. Avšak zmenšení jmění nenastane, a dotčená osoba není na majetku a není ani jinak poškozena, je-li úbytek ze jmění nastavší tím, že v důsledku lstivého klamu byla ze jmění vybavena složka aktiv, vyvážena tím, že současně nastalo v témže rozsahu zmenšení pasiv zánikem závazku, čili byla-li osoba, z jejíhož jmění byla věc, najmě peněžitá částka důsledkem klamu jiné osobě vydána, povinna, by věc tu nebo věc téhož druhu a téže hodnoty, najmě tutéž částku peněz odevzdala osobě, do jejíhož jmění se věc ta dostala opatřením, k němuž přiměl pachatel dotčenou osobu klamem. Lstivé vylákání splnění platného závazku není podvodem podle § 197 tr. zák., najmě není podvodem, vyláká-li věřitel na dlužníku nebo třeba na osobě za dlužníka jednající jen, čím mu byl dlužník povinen, a odpovědnosti podle § 197 tr. zák. jest pachatel v důsledku ustanovení § 2 písm. e) tr. zák. prost i, předpokládal-li pro omyl skutkový, najmě pro mylný výklad ustanovení, jež nejsou z ustanovení trestního zákona (§ 3 tr. zák.), že mu jest osoba, na níž anebo v jejíž neprospěch určité splnění klamem vymohl, tímto plněním povinna (srov. rozh. čís. 3407, 3537, 3703 sb. nejv. s.). Uznal-li tudíž soud v napadeném rozsudku stěžovatele Sch-a v onom směru vinným, aniž zjistil, že Sch-ova obhajoba, že mu přísluší pohledávka ve výši »způsobené škody«, správně ve výši vylákaného ručení, není pravdivá, spočívá tato část rozsudku na nesprávném použití zákona, tak že jest rozsudek v ní stižen v neprospěch obžalovaného Sch-a zmatkem čís. 9 písm. a) § 281 tr. ř., k němuž jest, ač není stížností uplatňován, přihlížeti z povinnosti úřední podle druhé věty § 290 tr. ř.

Čís. 4499.

Ustanovení § 250 tr. zák. lze použíti jen pro okolnosti přitěžující (§ 265 posl. odst. tr. zák.).

Jde o zmatek čís. 11 § 281 tr. ř. (vykročením z trestní moci), zostřil-li soud trest podle prvé sazby § 337 tr. zák., ač tu nebylo okolností přitěžujících, a použito jen § 266 tr. zák., nikoli § 260 b) tr. zák.

(Rozh. ze dne 18. října 1932, Zm I 580/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 9. března 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., zamítl, pokud napadla výrok o vině. Vyhověl jí však, pokud napadla výrok o trestu a výrok ten zrušil, pokud uznal na zostření uloženého trestu jedním postem měsíčně. Jinak zůstal výrok nedotčen. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Na přečin nedbalého těžkého uškození na těle, jímž byl stěžovatel uznán vinným, je v § 337 tr. zák. stanoven trest tuhého vězení od šesti měsíců až do dvou let bez zostření. Arciť lze podle prvé věty § 250 tr.